DOI: 10.32844/2222-5374-2020-105-3.20

УДК: 342.9

Гресько О. Р.,*здобувач Науково-дослідного інституту публічного права*

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ З ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ТА ГРОМАДСЬКІСТЮ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Мета дослідження полягає у вирішенні низки завдань, серед яких необхідність: здійснити аналіз загального поняття взаємодії та концепцій його наукового розуміння; визначити взаємодію як правову категорію; сформувати авторське бачення правової категорії «взаємодія адміністративних судів з органами з органами публічного адміністрування та громадськістю». У статті визначено, що взаємодія як об'єкт адміністративно-правового забезпечення – це регламентована нормами адміністративного права узгоджена за метою, завданням, місцем, часом та способом спільна діяльність двох або більше чітко визначених суб'єктів права, що спрямована на певний результат, а саме – досягнення мети, реалізацію поставлених цілей, вирішення конкретних завдань і задач або ж збереження та забезпечення належного існування та функціонування когось, чого-небудь. Запропоновано під взаємодією адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю розуміти здійснювану в порядку та у межах, визначених чинним національним законодавством спільну й узгоджену за низкою чинників (метою, завданнями, часом, місцем, формою, способами тощо) діяльність, з одного боку, адміністративних судів, а, з іншого – органів публічного адміністрування та/або громадськості, яка обумовлена компетенцією означених суб'єктів та спрямована на позитивний результат і наслідки, які полягають у досягненні поставленої мети та завдань такої взаємодії. З'ясовано, що основними рисами взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю виступають: є спільною діяльністю; така діяльність має бути регламентована нормами права; діяльність має бути узгодженою; узгодженість відбувається шляхом вибору чіткої мети, завдань, часу, місця, форм та способів взаємодії; виникає між чітко визначеними суб'єктами – адміністративними судами та органами публічного адміністрування й громадськістю; обов'язковою умовою взаємодії має бути наявність відповідного обсягу компетенції, яка уможливорює реалізацію такої взаємодії; має бути спрямована на чіткий результат, яким виступає досягненні поставленої мети та завдань такої взаємодії; має бути спрямована на позитивні наслідки.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, взаємодія, адміністративні суди, органи публічного адміністрування, громадськість.

Актуальність теми. Будь-яке явище, процес, діяльність та особа не можуть існувати відокремлено від зовнішнього середовища, у якому вони виникають та існують. Всесвіт загалом та наше фізичне оточення зокрема побудовані за низкою принципів, сутність яких зводиться до формування

ЮРИДИЧНА НАУКА № 3(105)/2020

стійких зв'язків між окремими елементами. Такі зв'язки зазвичай спрямовані на вироблення певних соціальних благ, які здатні належним чином покращити рівень людського існування в соціумі. Одним із проявів означених зв'язків виступає взаємодія. Взаємодія є всеохоплюючою та масштабною категорією, яка притаманна будь-якій сфері та галузі життя. Без неї неможливо уявити існування будь-чого, що нас оточує. З огляду на глобальний та універсальний характер взаємодії можна стверджувати, що дійсно комплексне дослідження цієї категорії фактично неможливе. Як наслідок, представники наукової спільноти диференціюють її на окремі складові та досліджують у межах певної сфери або галузі суспільного життя. За таких обставин виникає необхідність дослідження взаємодії у межах галузі адміністративного права як об'єкта адміністративно-правового забезпечення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед науковців, які займалися питаннями взаємодії та взаємодії між суб'єктами права варто виокремити таких як В. Бурбика, В. Верхогляд, М. Вільгушинський, В. Воднік, Ж. Завальна, Я. Зеленевський, Н. Ільєва, Г. Клімова, В. Коваленко, В. Колпаков, О. Кузьменко, Р. Ляшук, С. Науменко, Л. Мамчур, В. Олійник, Н. Осипова, І. Пастух, А. Русецький, П. Сорокін, В. Сущенко, В. Тищенко, О. Ярмач та інших. Проте, не дивлячись на плюралізм наукових підходів до тлумачення взаємодії, на сьогодні відсутні комплексні наукові напрацювання, присвячені взаємодії адміністративних судів з органами з органами публічного адміністрування та громадськістю, що додатково детермінує своєчасність цього дослідження.

Мета дослідження полягає у вирішенні низки завдань, серед яких необхідність: здійснити аналіз загального поняття взаємодії та концепцій його наукового розуміння; визначити взаємодію як правову категорію; сформулювати авторське бачення правової категорії «взаємодія адміністративних судів з органами з органами публічного адміністрування та громадськістю».

Виклад основного матеріалу. Взаємодію у науковій площині розглядають як філософську, соціальну, управлінську, правову та, навіть, психологічну, категорію. Звичайно, основоположну роль відіграє аналіз взаємодії як правової категорії, але, з урахуванням комплексного підходу, неможливо цілковито залишити поза увагою інші аспекти цього поняття. Насамперед, це обумовлено тим, що кожна із означених концепцій не існує відмежовано. Вони безпосередньо впливають одна на одну, тим самим змінюючи, доповнюючи та розширюючи вже усталені бачення щодо тої або іншої взаємодії. Тож зупинимо увагу на кожному із підходів.

Так, філософські вчення поняття «взаємодія» розглядають у широкому та вузькому значеннях. У широкому розумінні взаємодія – це філософська категорія, що відображає процеси впливу об'єктів один на одного, їх взаємну обумовленість і породження одним об'єктом іншого [1, с. 32]; у вузькому розумінні – взаємозалежна, погоджена діяльність різних суб'єктів [2, с. 8]. Взаємодія – це об'єктивна й універсальна форма руху, розвитку, що визначає існування і структурну організацію будь-якої матеріальної системи. Взаємодія як матеріальний процес супроводжується передачею матерії, руху та інформації, вона відносна, здійснюється з певною швидкістю і в певному просторі – часі [3, с. 319]. Тобто, з вказаного можна зробити умовивід, що філософське бачення взаємодії зводиться до наступних постулатів: 1) це є процес та діяльність;

2) виникає між певними суб'єктами; 3) характеризується тим, що суб'єкти впливають на об'єкт; 4) об'єкти взаємодії також впливають один на одного; 5) визначається взаємозалежністю (зокрема, об'єктів між собою, суб'єктів між собою, а також об'єктів та суб'єктів між собою); 6) має бути погодженість дій, які здійснюються під час реалізації певного процесу або діяльності.

Отже, філософське трактування взаємодії визначається як невід'ємний елемент-закономірність існування та подальшого розвитку світу в цілому та всіх процесів, явищ, діяльності тощо зокрема; характеризується універсальністю об'єктно-суб'єктних зв'язків; виражає єдність усіх взаємодіючих елементів цілісної системи.

Визначаючи взаємодію із соціологічної точки зору під нею розуміють систему взаємообумовлених соціальних дій, зв'язаних циклічною залежністю, при яких дія одного суб'єкта є одночасно причиною і наслідком у відповідь дії інших суб'єктів [4, с. 6]. Аналогічне тлумачення взаємодії надають також і інші вчені-соціологи, зокрема Н. Осипова, В. Воднік та Г. Клімова [5, с. 118].

Також у межах соціологічного підходу О. Ярмач пропонує розглядати взаємодію як найважливішу та початкову форму відносин між суб'єктами соціального середовища, якій притаманні наступні ознаки: 1) взаємозв'язок між суб'єктами соціальної системи; 2) наявність певної вигоди для обох суб'єктів взаємодії; 3) демократичний характер взаємозв'язку; 4) взаємна узгодженість в діях суб'єктів соціальної системи; 5) циклічна причинна залежність у зв'язках між суб'єктами соціальної системи; 6) відповідна спрямованість на досягнення наміченої цілі в діях суб'єктів соціальної системи; 7) наявність певних системних інтегрованих властивостей у суб'єктах соціальної системи під час їх взаємозв'язку; 8) існування антиентропійного ефекту соціальної системи, тобто стабілізуючої ролі взаємозв'язків суб'єктів соціальної системи; 9) наявність особливої комунікаційної функції, засобів контактів з суб'єктами інших соціальних систем [6, с. 48].

З точки зору психології поняття взаємодії трактується як процес безпосереднього або опосередкованого впливу об'єктів (суб'єктів) один на одного, що породжує їхню взаємну обумовленість і зв'язок [7, с. 210]. Разом із цим, на думку О. Колосович взаємодія є процесом спільного задоволення потреб двох чи більше активних індивідів, що проявляється через зацікавлення у міжособистісних контактах між ними через дію мотиваційних, емоційних, когнітивних факторів у результаті співпраці чи конкуренції [8, с. 111].

Зважаючи на розуміння соціологічного та психологічного підходів можна стверджувати про їх доволі тісний зв'язок. На терені означених концепцій було сформовано соціальну взаємодію, яка, хоч нерозривно і пов'язана з соціологічним підходом, у загальному вигляді є предметом дослідження переважно психологічної сфери.

Прикладом такого синтезу можуть слугувати погляди П. Сорокіна, який наголошує, що взаємодія є складним соціокультурним та психологічним явищем, сутність якого зводиться до обміну: по-перше, ідеями (уявленнями, переконаннями, думками); по-друге, вольовими імпульсами (узгодження дій для досягнення цілей); по-третє, почуттями (об'єднання або розділ на підставі емоційного ставлення) [9, с. 27]. До того ж, автор виділяє наступні складові такої взаємодії: – наявність двох або більшої

кількості індивідів, що детермінують поведінку та переживання один одного; – виконання певних дій, що впливають на взаємні переживання та вчинки; – наявність провідників, що передають ці взаємовпливи індивідів; – наявність спільної основи для контактів, зіткнення [9, с. 17]. Не дивлячись на той факт, що науковець розглядає взаємодію виключно між індивідами, основні сутнісні характеристики мають також важливе значення і для нашого дослідження.

З точки зору управлінської концепції взаємодія виступає складною формою управлінської діяльності, що характеризує ступінь, способи та форми взаємного впливу елементів соціально-економічних систем в процесі їх планомірно-цілеспрямованого функціонування та розвитку [10, с. 9–16]. За твердженнями Р. Ляшук, взаємодію визначають як управлінську функцію, яка спрямована на переведення системи від індивідуальної до спільної, узгодженої за місцем, часом і метою діяльності, та як процес обміну інформацією. Управлінський підхід дозволяє виявити: а) системні ознаки взаємодії суб'єктів адміністративної діяльності; б) елементи взаємодії суб'єктів адміністративної діяльності; в) засоби підтримання взаємодії суб'єктів адміністративної діяльності; г) форми зв'язків між взаємодіючими суб'єктами; д) підстави диференціації функцій суб'єктів адміністративної діяльності [11, с. 186].

Правовий підхід під взаємодією розуміє засновану за законами та підзаконних нормативно-правових актах погоджену за цілями, місцем і часом діяльність незалежних один від одного суб'єктів чи окремих осіб щодо виконання сумісних завдань [12, с. 48].

У даному контексті треба наголосити на подібності управлінського та правового (насамперед – у межах адміністративного права) підходів до категорії «взаємодія». Означене детерміновано природою управлінської та адміністративної діяльності, а також самою їх сутністю, що зводиться до адміністративно-правового регулювання та впливу. Детально не зупиняючись на кореляції категорій «публічне управління» та «публічне адміністрування» наведемо влучні погляди на означену проблему. Зокрема, А. Корнійченко аргументує доцільність співвідношення таких категорій, як «управління», «керування», «адміністрування», а також окремо «регулювання» та «вплив» й відображає їх у наступних формулах: управляти=керувати, регулювати=впливати. При цьому, авторка наголошує, що адміністрування, як фундаментальна основа, завжди буде найширшою категорією у межах адміністративного права. Окрім того, порівнюючи «управління» та «адміністрування», необхідно враховувати загальні риси державної та правової систем. Так, управління у вузькому значенні являється невід'ємною складовою будь-якого адміністрування (управління як діяльність суб'єктів публічного адміністрування), а у широкому – є складовою соціального або ж політичного управління, що включає в себе публічне адміністрування [13, с. 89]. На нашу думку, наведена позиція вдало обґрунтовує неподільність публічного адміністрування та публічного управління, що, відтак, обумовлює і подібність підходів до окремих категорій, у тому числі й взаємодії.

Отже, як бачимо, кожен із розглянутих підходів наділяє взаємодію власними, доволі специфічними характеристиками. Разом із цим, сутність взаємодії залишається сталою. При цьому, філософський підхід апіорі

вважається найширшим та поширюється на усі інші. У свою чергу, простежується ряд спільних рис між соціологічним та психологічним підходом; між управлінським та правовим.

Досліджуючи взаємодію як об'єкт адміністративно-правового забезпечення необхідно детальніше зупинити увагу на аналізі вказаної категорії з точки зору правової й адміністративно-правової науки.

Так, автори підручника «Курс адміністративного права України» (В. Колпаков, О. Кузьменко, І. Пастух, В. Сущенко та ін.) визначають, що взаємодія – це будь-яка узгоджена діяльність державних органів і громадських організацій щодо виконання спільних завдань [14, с. 44]. С. Черних визначає, що під взаємодією слід розуміти найважливішу та найбільш розвинуту форму відносин між суб'єктами соціального середовища (соціальної системи), основними ознаками якої є демократичний характер взаємозв'язків, наявність певної вигоди для усіх суб'єктів взаємодії, взаємна узгодженість у діях суб'єктів соціальної системи та відповідна спрямованість у діях суб'єктів соціальної системи на досягнення наміченої цілі [15, с. 84].

Як зазначає В. Олійник, у залежності від мети діяльності взаємодія може бути умовно поділена на негативну та позитивну. Негативна взаємодія – функціонування суб'єктів спрямоване на досягнення протилежних цілей, вплив та дія кожного з них спрямована на перешкоджання розвитку іншого об'єкта. Позитивна взаємодія – елементи у своїй діяльності прагнуть досягнення однієї мети, зусилля об'єктів спрямовані в один бік, при цьому відбувається найбільш повне використання їх можливостей для виконання спільних задач. Як наслідок створюються необхідні передумови для успішної реалізації поставлених перед ними завдань. Отже, позитивна взаємодія породжує нові якості та можливості, які відсутні у взаємодіючих суб'єктів по одності [16, с. 512]. На нашу думку означений розподіл є дещо сумнівним, адже виокремлена автором негативна взаємодія суб'єктів, що «спрямована на вирішення протилежних завдань» суперечить самій сутності взаємодії. Як показав аналіз різних наукових підходів до поняття взаємодія, її основна сутність зводиться до того, що це налагоджена діяльність або ж процес реалізації спільних дій, спрямованих на розв'язання певного завдання або досягнення спільної мети.

Вищевказану тезу підтверджують також і позиції науковців. Як приклад, Я. Зеленецький під взаємодією ще у 1971 році розумів діяльність, яка направлена на реалізацію тотожних чи єдиних цілей [17, с. 66]. До цього ж, Ж. Завальна серед ознак взаємодії, з-поміж іншого, виділяє спільність завдань та функцій, які виконують суб'єкти взаємодії та погодженість заходів із метою, місцем, часом, методами. Окрім того, авторка доцільно визначає ознаками взаємодії встановлення зв'язку між суб'єктами взаємодії, відповідне становище суб'єктів взаємодії в ієрархії влади, а також наявність нормативної бази, де обов'язково мають бути відображені наведені вище ознаки [18, с. 178]. Доповнюють нашу позицію й наукові розробки В. Верхогляда, який у своєму дисертаційному дослідженні на тему «Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів Служби безпеки України з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадськістю» серед важливих сутнісних характеристик взаємодії виокремлює: наявність впливу її елементів один на одного; взаємодія завжди має активний характер та знаходить свій

вияв у формі дій її учасників; призначенням взаємодії є збереження та забезпечення ефективного функціонування певної системи [19, с. 17].

Таким чином, взаємодія являється спільною налагодженою діяльністю двох або більше суб'єктів, спрямованої на певний результат – досягнення мети, реалізація поставлених цілей, вирішення конкретних завдань та задач або ж збереження та забезпечення належного функціонування кого-, чого-небудь. Разом із цим, можна виокремити позитивні та негативні наслідки взаємодії, які безпосередньо впливають із того, чи була досягнута мета такої взаємодії чи ні.

Сучасній адміністративно-правовій науці притаманна тенденція дослідження взаємодії суб'єктів права крізь призму конкретних суспільних відносин, які виникають при такій взаємодії. Саме тому наука адміністративного права насичена працями, присвяченими адміністративно-правовим засадам або ж адміністративно-правовому забезпеченню взаємодії між чітко визначеними суб'єктами права. Зупинимось на цьому детальніше.

Так, А. Русецький взаємодію правоохоронних органів на регіональному рівні визначає як безпосередньо організаційну форму системної та консолідованої діяльності правоохоронних органів, які утворено та наділено нормами чинного законодавства України відповідними повноваженнями, в межах території окремого регіону, яка проявляється в обміні інформацією між правоохоронними органами; сумісному виконанні спеціальних операцій, направлених на досягнення спільних завдань; спільному вирішенні питань щодо конкретних методів, засобів та способів, які в процесі зазначеної діяльності будуть використовуватись [20, с. 16]. Тобто, науковець у своєму визначенні виділяє також і певні форми прояву взаємодії, серед яких обмін інформацією, виконання операцій, а також узгодженість засобів та методів відповідної взаємодії.

Взаємодія правоохоронних органів з публічними інституціями, відповідно до наукових розробок Л. Мамчур, – це процес ділового співробітництва (співпраці) інституцій, на які покладено виконання правоохоронних завдань та функцій, з публічними інституціями (як державними, так і неурядовими) різного спрямування, що ґрунтується на сформованих засадах (принципах) спільної діяльності, нормах законодавства, адміністративних договорах, меморандумах про співробітництво у визначених формах, в межах визначеного механізму з метою досягнення правоохоронних завдань суб'єктів взаємодії [21, с. 188]. У цьому випадку авторка акцентує увагу, насамперед, на підґрунті взаємодії, серед яких визначає, окрім традиційних для правового підходу норм законодавства, також адміністративні договори та меморандуми.

Також необхідно розглянути взаємодію крізь іншу призму суб'єктів права. Зокрема, Н. Ільєва вказує, що взаємодія державних і недержавних органів з суб'єктами нотаріальної діяльності – це заснована за законами та підзаконних нормативно-правових актах, а в окремих випадках і спонтанна (ініціативна), але все ж таки погоджена за цілями, місцем і часом діяльність незалежних один від одного суб'єктів чи окремих осіб щодо виконання завдань по досягненню загальних цілей охорони прав та інтересів фізичних та юридичних осіб [12, с. 48]. В. Тищенко під взаємодією органів нотаріату та органів виконавчої влади розуміє законодавчо закріплені способи

співробітництва, які забезпечують здійснення спільних повноважень з метою виконання як загальних, так і окремих функцій [22, с. 167].

Отже, аналіз наукової літератури показав, що перелік напрацювань у галузі адміністративного права, присвячених дослідженням взаємодії, є невичерпним. На сьогоднішній день окремі суб'єкти взаємодії вже не існують (наприклад, міліція), однак відповідні наукові напрацювання й до сьогодні зберігають певну актуальність. Насамперед, вказане визначено сутнісно-змістовною складовою взаємодії, яка залишається сталою, незалежно від того, між якими суб'єктами вона виникає. У такому випадку можуть значно відрізнитися безпосередньо суб'єкти, а також її види, форми та методи взаємодії.

Висновки. Таким чином, на основі всього викладеного можна зробити низку висновків щодо визначення: по-перше, взаємодії як об'єкта адміністративно-правового забезпечення; по-друге, взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю.

1. Взаємодія як об'єкт адміністративно-правового забезпечення – це регламентована нормами адміністративного права узгоджена за метою, завданням, місцем, часом та способом спільна діяльність двох або більше чітко визначених суб'єктів права, що спрямована на певний результат, а саме – досягнення мети, реалізацію поставлених цілей, вирішення конкретних завдань і задач або ж збереження та забезпечення належного існування та функціонування кого-, чого-небудь.

2. Під взаємодією адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю варто розуміти здійснювану в порядку та у межах, визначених чинним національним законодавством спільну й узгоджену за низкою чинників (метою, завданнями, часом, місцем, формою, способами тощо) діяльність, з одного боку, адміністративних судів, а, з іншого – органів публічного адміністрування та/або громадськості, яка обумовлена компетенцією означених суб'єктів та спрямована на позитивний результат і наслідки, які полягають у досягненні поставленої мети та завдань такої взаємодії.

3. Основними рисами взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю виступають:

- є спільною діяльністю;
- така діяльність має бути регламентована нормами права;
- діяльність має бути узгодженою;
- узгодженість відбувається шляхом вибору чіткої мети, завдань, часу, місця, форм та способів взаємодії;
- виникає між чітко визначеними суб'єктами – адміністративними судами та органами публічного адміністрування й громадськістю;
- обов'язковою умовою взаємодії має бути наявність відповідного обсягу компетенції, яка уможлиблює реалізацію такої взаємодії;
- має бути спрямована на чіткий результат, яким виступає досягненні поставленої мети та завдань такої взаємодії;
- має бути спрямована на позитивні наслідки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ярмач О. Адміністративно-правові засади взаємодії органів державної влади України у правоохоронній сфері : дис. ... канд. юрид. наук.. К., 2009. 238 с.
2. Вільгушинський М. Шляхи взаємодії судів з місцевими державними адміністраціями. *Адвокат*. 2012. № 9 (144). С. 7–10.
3. Волобуєва О. Психологічні засади розвитку професійних іншомовних здібностей майбутнього військового професіонала : дис. ... д-ра психол. наук. К., 2010. 455 с.
4. Тематичний словник-довідник з соціології ; за ред. В. Кохана; укл.: А. Александровська, Є. Буга, Ю. Ткачук та ін. Чернівці: Чернівецький нац. ун-т., 2009. 112 с.
5. Осипова Н., Воднік В., Клімова Г. Соціологія : підручник ; за ред. Н. Осипової. К. : Юрінком Інтер, 2003. 336 с.
6. Ярмач О. Поняття, сутність взаємодії та її роль у розвитку соціальної системи. *Право і безпека*. 2006. № 5. Т. 5. С. 46–49.
7. Крысько В. Социальная психология : курс лекций. 3-е изд. М. : Омега, 2006. 352 с.
8. Колосович О. Теоретико-методологічні аспекти дослідження взаємодії у професійній сфері. *Проблеми екстремальної та кризової психології*. 2013. Вип. 13. С. 104–112.
9. Сорокин П. Общедоступный учебник социологии. Статьи разных лет. М. : Наука, 1994. 560 с.
10. Взаимодействие органов управления производством ; под ред. О. Козловой, Г. Коциолека. М.: Мысль, 1983. 462 с.
11. Ляшук. Р. Визначення поняття взаємодії дільничних інспекторів прикордонної служби. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1. С. 183–191.
12. Ільєва Н. Питання взаємодії державних і недержавних органів з суб'єктами нотаріальної діяльності. *Правова держава*. 2012. № 15. С. 47–51.
13. Корнійченко А. Адміністративно-правовий механізм запобігання булінгу в Україні: дис. д-ра. філос.: 081 Право. Кропивницький, 2021. 270 с.
14. Курс адміністративного права України : підручник ; В. Колпаков, О. Кузьменко, І. Пастух, В. Сущенко та ін.; за ред. В. Коваленка. К.: Юрінком Інтер, 2012. 808 с.
15. Черних С. Адміністративно-правові засади взаємодії органів державної влади України у сфері протидії організованих злочинності. *Право і Безпека*. 2010. № 2(34). С. 82–87.
16. Олійник В. Поняття та принципи взаємодії при виявленні та розкритті злочинів у сфері господарської діяльності. *Форум права*. 2012. № 2. С. 511–518.
17. Зеленецкий Я. Организация трудовых коллективов. Введение в теорию организации и управления; пер. с польск. М.: Прогресс, 1971. 311 с.
18. Завальна Ж. Щодо питання врегулювання взаємодії органів публічної влади у договірних формах. *Право України*. 2010. № 7. С. 176–181.
19. Верховгляд В. Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів Служби безпеки України з іншими державними органами, органами

місцевого самоврядування та громадськістю: автореф. дис. ... канд. юр. наук: 12.00.07. Харків, 2011. 23 с.

20. Русецький А. Адміністративно-правове забезпечення взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні в Україні: автореф. дис. ... док. юр. наук: 12.00.07. Харків, 2019. 44 с.

21. Мамчур Л. Адміністративно-правові засади взаємодії правоохоронних органів України з публічними інституціями: дис. ... канд. юр. наук 12.00.07. Київ, 2019. 220 с.

22. Тищенко В. Функціональна та організаційна взаємодія нотаріату з органами публічної влади в Україні. *Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2016. Вип. 2. С. 158–169.

O. Hresko

THEORETICAL AND METHODOLOGICAL FUNDAMENTALS OF INVESTIGATION OF INTERACTION OF ADMINISTRATIVE COURTS WITH PUBLIC ADMINISTRATION AUTHORITIES AND PUBLICS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL SUPPORT

The purpose of the study is to solve a number of problems, including the need to: analyze the general concept of interaction and concepts of its scientific understanding; define interaction as a legal category; to form the author's vision of the legal category "interaction of administrative courts with bodies with public administration bodies and the public". The article defines that interaction as an object of administrative and legal support is a joint activity of two or more clearly defined subjects of law, regulated by the norms of administrative law, coordinated by purpose, task, place, time and method, aimed at a certain result, and namely – the achievement of the goal, the realization of goals, the solution of specific tasks and objectives, or the preservation and maintenance of the proper existence and functioning of someone or something. It is proposed to understand the interaction of administrative courts with public administration bodies and the public to carry out in the manner and within the limits set by current national legislation joint and agreed on a number of factors (purpose, tasks, time, place, form, methods, etc.) activities, on the one hand, administrative courts, and, on the other hand – public administration and/or the public, which is due to the competence of these entities and aimed at a positive result and consequences, which are to achieve the goals and objectives of such interaction. It was found that the main features of the interaction of administrative courts with public administration bodies and the public are: are joint activities; such activities must be regulated by law; activities must be coordinated; coherence occurs by choosing a clear goal, objectives, time, place, forms and methods of interaction; arises between clearly defined entities – administrative courts and public administration bodies and the public; a prerequisite for interaction should be the presence of an appropriate amount of competence that allows the implementation of such interaction; should be aimed at a clear result, which is to achieve the goals and objectives of such interaction; should be aimed at positive consequences.

Keywords: administrative and legal support, interaction, administrative courts, authorities of public administration, public.